Latgales Industriālais tehnikums
Jātnieku iela 87, Daugavpils, LV-5410, tālr. 65446296, e-pasts lint@lint.lv, www.lint.lv

APSTIPRINU
Latgales Industriālais tehnikums
direktore I.Ostrovska
2026. gada 13. novembrī

Glītrakstīšanas konkursa vidusskolēniem
„LIT Kaligrāfs V"

Nolikums

1.Konkursa mērķis : attīstīt izglītojamo rakstītprasmi un popularizēt latviešu valodaś lietošanu.

2.Organizators: Latgales Industriālā tehnikuma Valodu un literatūras macību jomas MK.

3. Norises laiks: 26.novembris 2026.g. plkst.15:15.

4.Norises vieta: Latgales Industriālais tehnikums, Jātnieku ielā 87, Informācijas un komunikācijas centrs.

5.Dalībnieki:1.,2.,3.,4. kursa izglītojamie.

6.Konkursa norise: dalībnieki pārraksta doto tekstu, ievērojot glītrakstīšanas principus.

Teksta saturs: Arta Sveces raksta fragments "Valsts dzimšana".

Rakstīšanas ilgums - 30 minūtes. Vārdu apjoms -300 vārdi.

7.Vērtēšana: darbus vērtē Latgales Industriālā tehnikuma direktore Ināra Ostrovska un latviešu valodas skolotājas: N.Nagle, A.Ņikitina, G.Šukurova, Ā.Šumeiko, M.Mihailovska, D. Jaunmuktāne.

8. Apbalvošana: Latgales Industriālā tehnikuma diplomi par I, II, III vietu un dāvanas.

2026.gada 13.novembrī Natālija Nagle

Artis Svece (1970), filozofs, publicists, Latvijas Universitātes Filozofijas un ētikas nodaļas docents

Raksta "Valsts dzimšana" fragments

Pasaule ir pilna ar ekspertiem, viedokļu paudējiem, gaumes veidotājiem – visiem līdzi neizsekosi. Arī man pietrūkst spēka izlasīt, noskatīties un noklausīties pat to, kas mani interesē. Tomēr ir daži autori un tēmas, kuras pieskatu. Piemēram, laiku pa laikam *YouTube* pameklēju, ko jaunu pateicis britu politologs Metjū Gudvins (*Matthew Goodwin*). Viņš lielākoties izsakās par savām britu lietām, bet man patīk veids, kādā viņš domā. Lūk, un vairākkārt viņš izteicis pārmetumu kreisajiem aktīvistiem un intelektuāļiem, ka to skatījums uz vēsturi atbaida lielu daļu sabiedrības. Proti, tieksme izcelt negatīvo – netaisnību, diskrimināciju, aizspriedumus – izraisa pretreakciju. Vai tad tiešām pagātnē nav nekā laba? Šajā kontekstā politiķi, kuri ar lepnumu atceras, piemēram, Lielbritānijas varenības gadus, šķiet kā malks svaiga gaisa vispārējā depresijā.

Protams, te jāpamana, ka runa ir par politiku, nevis patiesību. Tas, ka man pagātnē kaut kas var nepatikt, nenozīmē, ka kritiskais vērtējums ir kļūdains. Otrkārt, pagātnes interpretācijas mani var skart personiski tikai tad, ja pagātni uztveru kā būtisku savai identitātei. Šāds skatījums nav obligāts. Varu identificēties arī ar nākotni, ar sevi kā projektu. Atbilstoši pagātni var labot, ne tikai to falsificējot, bet arī mainot sevi tagadnē un nākotnē. Nav jau tā, ka tēvu grēki pazūd kā nebijuši, tomēr pāraugt tos, manuprāt, ir iespējams. Visbeidzot, nav tā, ka pagātnes kritiskais vērtējums rodas ne no kā, tas ir simptoms un izpausme vērtību maiņai sabiedrībā, tāpēc vēlme vienkārši apturēt vēstures pārvērtēšanu, manuprāt, ir diezgan neproduktīva, vismaz ilgtermiņā. Vārdu sakot, no Gudvina teiktā nevajadzētu secināt, ka pagātni var cēlu mērķu vārdā falsificēt, noklusējot kritizējamo, meklējot attaisnojumu neattaisnojamajam un sacerot pašslavinošas pasakas.

Vienlaikus grūti noliegt, ka realitātē cilvēkiem pagātne ir svarīga, tā patiešām veido mūsu identitāti, mēs nepārtraukti kārtojam attiecības gan ar savu personisko pagātni, gan sabiedrības vēsturi, tāpēc skatījums, kurā pagātne parādās tikai kā kļūdu, neģēlību un pārpratumu virkne, arī var izrādīties ļoti neproduktīvs. Turklāt tas rada aizdomas par selektīvu faktu atlasi tāpat kā pagātnes glorifikācijas gadījumā. Droši vien vēstures pārvērtētāji teiktu, ka viņi nebūt nemēģina pasniegt pagātni tikai kā kaut ko negatīvu, tomēr Gudvina atziņa man šķiet ticama. Cīņā par taisnīgumu vai akadēmisko atklājumu meklējumos interpretācijas samērīguma jautājums var šķist otršķirīgs vai piemirsties. Tā ir izplatīta retoriska kļūda – kritizēt, nepiedāvājot alternatīvu pozitīvo versiju problēmai, par kuru ir runa. [..]

Ko vēl mēs gribam bez valsts? Un tas ir jautājums nevis par pagātni, bet par nākotni. Neesmu pārliecināts, vai uz to spēja atbildēt 1918. gada paaudze. Vai uz to var atbildēt 2021. gada paaudze? Nav šaubu, ka mums ir, ar ko lepoties pagātnē, bet es tomēr gribu cerēt, ka Latvijas gadījumā to, kas mēs esam, noteiks nākotne. Kādas gribas bez valstsgribas vēl ir mūsu rīcībā?

(Pieejams: https://satori.lv)